

Luna. Splendida lună. Luna plină, dolofană, roșiatică, făcând noaptea strălucitoare ca ziua cu revărsarea ei de lumină peste pământ și aducând bucurie, nesfârșită bucurie. Aducând și chemarea turbulentă a nopții tropicale, glasul șoptit și nestăpânit al vântului vuindu-ți printre firele de păr de pe braț, tânguirea cavernoasă a luminii stelare, mugetul luminii selenare peste apă, care-ți încleștează maxilarul.

Toate chemând Nevoia. Ah, armonia stridentă a o mie de voci ascunse, strigătul Nevoii lăuntrice, al *entității*, al spectatorului tăcut, al creaturii reci și fără glas, al celui care râde, al Celui Care Dansează cu Luna. Eul care nu eram eu, creatura care sfida, râdea și venea strigându-și foamea. Cu Nevoia. Iar acum Nevoia era în culmea puterii, coaptă-crocantă, încruțită-încolăcită, foarte puternică, pe de-a-ntregul pregătită – și totuși aștepta și urmărea, făcându-mă și pe mine să aștept și să urmăresc.

Deja așteptam și-l urmăream pe preot de cinci săptămâni. Nevoia mă tot furnicase, mă hărțuise și mă împunsese în tot acest timp să găsesc pe cineva, să-l găsesc pe următorul, să-l găsesc pe preotul acesta. De trei săptămâni știam că îl găsisem, el era următorul, amândoi îi aparțineam Pasagerului Întunecat, el și cu mine laolaltă. Iar acele trei săptămâni le petrecusem luptând cu povara constrângerii, cu Nevoia tot mai mare, crescând în mine ca un val uriaș care se revarsă mugind peste plajă și nu se mai retrage, doar se umflă tot mai tare cu fiecare ticăit de ceas din noaptea strălucitoare.

Dar era și un timp al prudenței, un timp petrecut în verificări. Nu pentru a mă asigura în privința preotului, nu asta, în privința lui eram sigur de multă vreme. Timp petrecut pentru a obține siguranța că totul se putea face așa cum se cuvine, curat și precis, ambalat frumos, cu toate pliurile aranjate. Nu puteam risca să fiu prins, nu acum. Muncisem prea din greu și prea multă vreme ca să fac treaba asta să funcționeze, ca să-mi protejez mărunta viață fericită.

Și mă distram prea bine ca să mă opresc tocmai acum.

Așa că eram întotdeauna prudent. Întotdeauna ordonat. Întotdeauna pregătit din timp să fac totul *cum trebuie*. Iar când totul era așa cum trebuie, mai petreceam o vreme asigurându-mă. Aceasta era calea lui Harry, fie-i sufletul binecuvântat, polițistul perfect și prevăzător, tatăl meu adoptiv. Mereu să mă asigur, să fiu atent, să acționez cu precizie, așa îmi spunea, și de-o săptămână încoace știam sigur că totul se conforma cu exactitate „rânduielii lui Harry”. Iar astă-seară, când am plecat de la serviciu, știam că a sosit momentul. Venise Acea Noapte. O simțeam altfel decât nopțile de până acum. În noaptea asta avea să se întâmple, trebuia să se întâmple. Așa cum s-a mai întâmplat și până acum. Așa cum se va mai întâmpla, iar și iar.

Iar în noaptea asta avea să i se întâmple preotului.

Părintele Donovan preda muzică la orfelinatul St. Anthony din Homestead, Florida. Copiii îl iubeau. Și, desigur, el îi iubea pe copii, ah, dar ce mult îi mai iubea! Le dedicase întreaga lui viață. Învățase creola și spaniola. Le învățase și muzica.

Toate acestea pentru copii. Tot ceea ce făcea era numai și numai pentru copii.

Totul.

L-am urmărit în seara asta, ca în fiecare seară de-o lungă bucată de vreme. L-am văzut cum s-a oprit în ușa orfelinatului să stea de vorbă cu o puștoaică neagră care ieșise după el. Era mititică, n-avea mai mult de opt ani și părea mărunță chiar pentru vârsta ei. El s-a așezat pe trepte și a stat de

vorbă cu ea cinci minute. S-a așezat și ea, începând să se bâțâie pe loc. Au râs. Ea s-a sprijinit de el. El i-a atins părul. O măicuță a ieșit în pragul ușii, s-a uitat în jos la ei și le-a vorbit.

Apoi a zâmbit și a întins mâna. Fetița și-a lipit capul de preot. Părintele Donovan a îmbrățișat-o, s-a ridicat și a sărutat-o de noapte bună. Măicuța a râs și i-a spus ceva părintelui. El i-a răspuns.

Și apoi s-a îndreptat spre mașina lui. În sfârșit: m-am încordat pentru atac și...

Încă nu. O dubă a serviciului de salubritate era parcată la nici cinci metri de ușă. Când părintele Donovan a trecut pe lângă ea, ușa laterală a glisat, deschizându-se. Un bărbat s-a aplecat în afară, pufăind dintr-o țigară, și l-a salutat pe preot, care s-a sprijinit de dubă și a intrat în vorbă cu el.

Norocul. Iarăși norocul. Mereu norocul în Noaptea de felul acesta. Nu-l observasem pe bărbat, nici nu-mi dăduse prin cap că ar putea fi acolo.

Dar el m-ar fi văzut. Dacă n-ar fi fost Norocul.

Am tras aer adânc în piept. I-am dat drumul încet și constant, rece ca gheața. Era doar un mic amănunt. Nu-mi scăpase nimic altceva. Făcusem totul ca la carte, totul identic, toată procedura care trebuia urmată. Avea să fie *cum trebuie*.

Acum.

Părintele Donovan a pornit din nou spre mașină. S-a întors la un moment dat și a strigat ceva. Îngrijitorul i-a făcut cu mâna din pragul ușii orfelinatului, apoi și-a stins țigara și a dispărut în interiorul clădirii. Dus a fost.

Norocul. Iarăși norocul.

Părintele Donovan s-a căutat de chei, a descuiat portiera, s-a urcat în mașină. Am auzit cheia în contact.

Am auzit motorul pornind. Și apoi...

ACUM.

M-am sculat de pe bancheta din spate și i-am strecurat lațul în jurul gâtului. O răsucire iute, alunecoasă, strașnică, și spira de ață pentru undiță testată pentru douăzeci de

kilograme s-a strâns perfect. Un mic spasm de panică i-a scuturat trupul și gata, asta a fost tot.

— Al meu ești acum, i-am spus, iar el a încremenit imediat, perfect, de parcă am fi exersat împreună, aproape ca și cum ar fi auzit cealaltă voce, a spectatorului care râdea înăuntru meu. Fă exact cum îți spun!

A inspirat pe jumătate, gâjâit, și a aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Chipul meu îl aștepta acolo, înfășurat în masca de mătase care îmi lăsa liberi doar ochii.

— Înțelegi? l-am întrebat.

Mătasea măștii îmi flutura peste gură când vorbeam.

Părintele Donovan nu spunea nimic. Se holba la ochii mei. Am strâns de laț.

— Înțelegi? am repetat, mai domol.

De data asta a încuviințat. Mâna i-a zvâcnit spre laț; nu prea știa ce s-ar întâmpla dacă ar încerca să-l slăbească. Începea să se învinețească la față.

I l-am slăbit eu.

— Fii cuminte, i-am spus, și-o să mai trăiești.

A inspirat adânc. S-a auzit aerul șuierându-i în gâtlee. A tușit și a inspirat iar. Dar a rămas liniștit și n-a încercat să scape cu fuga.

Era foarte bine.

Am plecat cu mașina. Părintele Donovan mi-a urmat indicațiile, fără șmecherii, fără ezitări. Am mers spre sud prin Florida City și am intrat pe Card Sound Road. Îmi dădeam seama că drumul îi dădea o stare de agitație, dar nu protesta. Nici nu încerca să intre în vorbă cu mine. Își ținea ambele mâini pe volan, albite și încordate, cu pielea întinsă pe oasele încheieturilor. Și asta era foarte bine.

Am ținut drumul spre sud încă cinci minute, fără vreun zgomot în afară de cântecul anvelopelor și al vântului, de grandioasa muzică pe care luna imensă de deasupra mi-o susura în vene și de râsetul domol al martorului atent, în năvala pulsului puternic al nopții.

— Cotește aici, am spus într-un târziu.

Preotul a ridicat imediat privirea în oglindă. Panica încerca să i se târască afară din trup prin ochi, scurgându-i-se pe față până în gură ca să capete glas, dar...

— Cotește! am spus.

Iar el a cotit. Prăbușit, de parcă ar fi anticipat asta tot drumul, de parcă ar fi așteptat-o de-o veșnicie, a cotit.

Drumeagul neasfaltat abia dacă era vizibil. Aproape că trebuia să știi de existența lui ca să-l poți folosi. Dar eu știam. Mai fusesem pe acolo. Drumul avea patru kilometri și cotea de trei ori, prin iarba cosită, printre copaci, de-a lungul unui mic canal, pătrunzând adânc în mlaștină și apoi într-o poiană.

Cu cincizeci de ani în urmă, cineva construisese o casă. O bună bucată din ea încă mai exista acolo. Nici n-ai fi zis că era atât de mare.

Cu trei încăperi și jumătate din acoperiș încă la locul său, locuința era complet abandonată de mulți ani.

Cu excepția bătrânei grădini de legume din curtea laterală. Erau semne că acolo săpase cineva destul de recent.

— Oprește mașina, am spus, pe când lumina farurilor aluneca peste casa dărăpănată.

Părintele Donovan s-a supus cu mișcări greoaie. Frica îl închisese înăuntrul trupului său, iar membrele și gândurile îi erau țepene, ca ale unui automat.

— Oprește motorul, i-am spus, iar el l-a oprit.

Deodată s-a făcut foarte liniște.

O creatură minusculă ciripea într-un copac. Vântul făcea iarba să foșnească. Iar apoi s-a lăsat o tăcere profundă, o liniște atât de adâncă, încât aproape îneca muzica nocturnă care bubuia în străfundurile sinelui meu secret.

— Coboară.

Părintele Donovan nu s-a clintit din loc. Privea țintă la grădina de legume.

Acolo se vedeau șapte movilițe. Dâmburile de pământ păreau foarte întunecate sub razele lunii.

Părintelui Donovan trebuie să-i fi părut încă și mai întunecate. Și totuși, continua să stea țeapăn pe loc.

Am smucit zdravăn de laț, mai tare decât credea el că ar fi putut suporta fără să-și dea duhul, mai tare decât știa că ar fi putut să i se întâmple tocmai lui. Spinarea i s-a arcuit în spătar, i s-au umflat venele de pe frunte și a crezut că i-a sosit ceasul morții.

Dar nu-i sosise. Nu încă. De fapt, mai era destul timp până atunci.

Am împins portiera și l-am tras după mine, doar cât să-l fac să-mi simtă forța fizică. S-a prăbușit pe drumul nisipos și s-a încolăcit ca un șarpe rănit. Pasagerul Întunecat râdea încântat, iar eu îmi jucam partitura. I-am înfipt un picior în piept părintelui Donovan și am strâns de laț.

— Trebuie să ascuți și să faci cum îți zic, i-am spus. *Trebuie.*

M-am aplecat și am slăbit ușor strânsoarea lațului.

— Ar trebui să știi asta. E important.

Iar el m-a auzit. Ochii lui, în care pulsau sângele și durerea și din care i se scurgeau lacrimi pe față, ochii lui au privit spre ai mei sub imperiul înțelegerii și toate lucrurile care trebuiau să se întâmple i s-au înfățișat atunci ca să le vadă. Iar el a văzut. Și a știut cât de important era să se poarte *așa cum trebuie*. A început să afle.

— Acum ridică-te, i-am spus.

Încet, foarte încet, fără să-și desprindă privirea dintr-a mea, părintele Donovan s-a ridicat în picioare. Am rămas așa amândoi multă vreme, ochi în ochi, transformându-ne într-o singură persoană cu o singură trebuință, iar la un moment dat l-au cuprins frisoanele. A ridicat o mână, dar la jumătatea distanței spre față a lăsat-o să-i cadă la loc.

— În casă, am spus foarte încet.

În casă, unde totul era pregătit.

Părintele Donovan a lăsat privirea în pământ. A ridicat iar ochii spre mine, dar n-a fost în stare să mai privească. S-a întors către casă, dar s-a oprit când a observat iar movilele întunecate din grădină. Și a vrut să se uite la mine, dar n-a putut, n-a mai putut, după ce văzuse din nou ridicăturile acelea negre de pământ sub lumina lunii.

A pornit spre casă, cu mine ținându-l de lesă. A înaintat ascultător, cu capul în piept, victimă cuminte și docilă. A urcat cele cinci trepte tocite, a traversat veranda îngustă până la ușa de la intrare, care era închisă. Acolo s-a oprit. N-a ridicat privirea. Nu s-a uitat la mine.

— Intră pe ușă, i-am spus pe un ton de poruncă blândă.

Părintele Donovan tremura ca varga.

— Intră pe ușă acum, i-am spus din nou.

Dar nu era în stare.

M-am întins pe lângă el și am împins ușa. L-am îmbrâncit pe preot înăuntru cu piciorul. S-a împiedicat, și-a regăsit echilibrul și a rămas în dreptul ușii, cu ochii strâns închiși.

Am tras ușa. Am aprins o lanternă pe care o lăsasem pe podea, lângă intrare.

— Uită-te, i-am șoptit.

Încet, cu mare grijă, părintele Donovan a deschis un ochi.

A încremenit.

Timpul s-a oprit pentru părintele Donovan.

— Nu, a spus el.

— Da, am spus eu.

— O, nu, a spus el.

— O, da, am spus eu.

— NUUUU! a strigat.

Am smucit de laț. I s-a retezat brusc țipătul și a căzut în genunchi. A scos un geamăt ca un croncănit umed și și-a acoperit fața cu mâinile.

— Da, am spus. E o mizerie groaznică, nu-i așa?

Și-a folosit toată fața ca să-și închidă ochii. Nu era în stare să se uite, nu atunci, nu în felul acela. Nu i-o luam în nume

de rău, la drept vorbind, *chiar* că era o mizerie groaznică. Până și gândul că se afla acolo mă chinuia, încă de când aranjasem totul pentru el. Dar trebuia s-o vadă. Trebuia. Nu doar pentru mine. Nu doar pentru Pasagerul Întunecat. Pentru *el*. Trebuia să vadă. Iar el nu se uita.

— Deschide ochii, părinte Donovan.

— Te rog, a gemut slab și jalnic.

Mă călca pe nervi îngrozitor și n-ar fi trebuit, trebuia să mă controlez, să fiu de gheață, dar mă irita să-l văd cum se văicărește în fața mizeriei de pe jos, așa că i-am dat una peste picioare. Am tras tare de laț în sus și l-am înșfăcat de ceafă cu mâna dreaptă, apoi l-am trântit cu fața de scândurile murdare și deformate ale podelei. A curs un fir de sânge, care m-a înnebunit și mai tare.

— Deschide-i, i-am spus. Deschide ochii. Deschide ochii ACUM. *Uită-te*.

L-am apucat de păr și i-am tras capul pe spate.

— Fă cum ți se spune. Uită-te. Altfel îți tai pleoapele.

Fusesem foarte convingător. Așa că m-a ascultat. A făcut ce i se spunea. S-a uitat.

Muncisem din greu să aranjez totul ca lumea, dar asta e, trebuie să lucrezi cu ceea ce ai la dispoziție. N-aș fi reușit să fac nimic dacă n-ar fi fost acolo de suficient timp cât să se poată deshidrata totul, dar tare murdare mai erau. Reușisem să curăț pământul în cea mai mare parte, dar unele trupuri zăcuseră în grădină foarte multă vreme și nu-ți mai dădeai seama unde începea pământul și unde se termina trupul. De fapt, niciodată nu poți să-ți dai seama, dacă stai să te gândești. Atâta mizerie...

Șapte erau, șapte trupuri mititele, șapte copii orfani supermurdari, întinși pe covorașe de cauciuc pentru duș, care erau curate și prin care nu curgea nimic. Șapte linii drepte orientate către celălalt capăt al încăperii.

Orientate direct către părintele Donovan. Ca să știe.

Se afla pe punctul de a li se alătura.

— Bucură-te, Marie, cea plină de har... a început el.

Am smucit tare de laț.

— Fără d-astea, părinte. Nu acum. Acum e vremea adevărului adevărat.

— Te rog, a îngăimat el înăbușit.

— Da, imploră-mă. Așa e bine. Mult mai bine.

Am smucit din nou.

— Ce zici, asta-i tot, părinte? Șapte trupuri? Ei au implorat? N-avea nimic de spus.

— Ce zici, ăștia-s toți, părinte? Doar șapte? I-am adus pe toți?

— Ah, Doamne...

Era bine să-i aud gâfâitul îndurerat.

— Și cu celelalte orașe cum rămâne, părinte? Cum rămâne cu Fayetteville? N-ai vrea să stăm de vorbă despre Fayetteville?

A scos doar un geamăt gâtuit, fără niciun cuvânt.

— Dar cu East Orange cum rămâne? Câți au fost acolo, trei? Sau mi-a scăpat vreunul? E tare greu să te asiguri. Or fi fost patru în East Orange, părinte?

Părintele Donovan a încercat să țipe. Nu-i mai rămăsese mare lucru în gâtlej ca să poată scoate un răcnet zdravăn, dar măcar și-a pus în el tot sufletul, lucru care a compensat slăbiciunea părții tehnice. Apoi a căzut în nas și l-am lăsat să se smiorcăie o vreme înainte de a-l trage iar în picioare. Se clătina și își pierduse controlul. Se scăpase în pantaloni și îi curgea salivă pe bărbie.

— Te rog, a spus el. N-am putut să mă abțin. Pur și simplu n-am putut să mă abțin. Te rog, trebuie să mă-nțelegi...

— Chiar te-nțeleg, părinte.

Și era ceva în vocea mea, acum vocea Pasagerului Întunecat, ceva care l-a făcut să înghețe. A ridicat încet capul să se uite la mine și ceea ce a văzut în ochii mei l-a încremenit de tot.

— Înțeleg perfect, i-am spus, apropiindu-mă foarte mult de fața lui.

Sudoarea de pe obraji i s-a transformat în sloiuri de gheață.

— Vezi tu, i-am spus, nici eu nu mă pot abține.

Acum eram foarte aproape unul de celălalt, aproape atingându-ne, și dintr-odată murdăria din el a devenit de nesupportat. Am smucit de laț în sus și i-am dat iar una peste picioare. Părintele Donovan s-a lățit pe podea, cu membrele rășchirate.

— Dar *copii*? am spus. N-aș putea să le fac așa ceva unor copii.

Mi-am sprijinit gheata grea și curată pe ceafa lui și l-am trântit cu fața la podea.

— Spre deosebire de tine, părinte. Copii, niciodată. Eu trebuie să găsesc oameni ca tine.

— Ce mai ești și tu? a șoptit părintele Donovan.

— Începutul, am răspuns. Și sfârșitul. Fă cunoștință cu Nimicitorul tău, părinte.

Aveam acul pregătit; i-a pătruns în gât așa cum trebuia, întâmpinând doar o slabă rezistență din partea mușchilor rigizi, dar niciuna din partea preotului. Am împins pistonul și seringă s-a golit, umplându-l iute pe părintele Donovan cu un calm desăvârșit. Clipe, doar clipe, apoi a început să i se învârtă capul; și l-a rostogolit cu fața către mine.

Oare chiar mă vedea acum? Vedea mănușile de cauciuc duble, hainele de protecție atent alese, masca de mătase netedă și lucioasă? Mă vedea cu adevărat? Sau asta se întâmpla numai în cealaltă cameră, în camera Pasagerului Întunecat, Camera Curată? Zugrăvită în alb cu două nopți în urmă și măturată, frecată, dată cu spray, curățată cum nu se putea mai bine. Iar în mijlocul camerei, cu ferestrele ei sigilate cu folii albe groase, cauciucate, sub luminile din centru, oare mă vedea, într-un târziu, pe mine în masa pe care o pregătisem, în cutiile cu saci de gunoi albi, în recipientele cu

chimicale și în micul șir de ferăstraie și cuțite? Mă vedea în sfârșit?

Ori vedea acele șapte grămăjoare murdare, și cine știe câte altele în afara lor? Se vedea în sfârșit pe sine, incapabil să țipe, transformându-se în acel soi de învălmășeală mizerabilă din grădină?

Nu vedea, sigur că nu. Imaginația nu-i permitea să se vadă pe sine ca făcând parte din aceeași specie. Și într-un fel avea dreptate. N-avea să devină niciodată cea învălmășeală mizerabilă în care îi transformase pe copii. N-aș face niciodată așa ceva, n-aș îngădui vreodată așa ceva. Eu nu sunt ca părintele Donovan, nu sunt genul acela de monstru.

Eu sunt un monstru foarte curat și ordonat.

Ordinea și curățenia cer timp, desigur, dar merită. Merita să-l fac fericit pe Pasagerul Întunecat, să-l fac să tacă încă o bună bucată de vreme. Merita pur și simplu să fie făcut totul corect și în bună rânduială. Să elimin de pe fața pământului încă un morman de mizerie. Alți saci cu gunoi frumos împachetați, și micul meu colț de lume devine un loc mai îngrijit și mai fericit. Un loc mai bun.

Aveam la dispoziție vreo opt ore până când trebuia să plec. Și aveam nevoie de tot acest timp ca să fac lucrurile așa cum trebuie.

L-am ținut pe preot de masă cu bandă adezivă și i-am tăiat hainele. Am prestat repede toată munca preliminară; rasul, curățatul, tăiatul lucrurilor care ieșeau în relief în mod dezordonat. Ca întotdeauna, am simțit minunata acumulare lentă și îndelungată începând să-și propage ritmul profund prin tot trupul meu, în așteptarea eliberării. Îi simțeam prin mine vibrațiile în timp ce lucram, înălțându-mă și purtându-mă cu ele, până la capăt, în timp ce Nevoia și preotul se îndepărtau plutind împreună pe un val la reflux.

Și, chiar înainte de-a începe treaba serioasă, părintele Donovan a deschis ochii și s-a uitat la mine. Spaima

dispăruse; se mai întâmplă câteodată. A privit drept în sus spre mine și i s-au mișcat buzele.

— Poftim?

Mi-am apropiat capul de fața lui.

— Nu te-aud.

Îl auzeam respirând, o respirație lentă și tihnită. Și apoi a repetat ce spusese, înainte ca ochii să i se închidă.

— Cu plăcere, i-am răspuns și mi-am văzut de lucru.